

Имамо, али и немамо. Почнимо прво од тога зашто немамо готово никаквог разлога за радост што је известилац Парламентарне скупштине Савета Европе описујући свој извештај рекао да “није рекао ништа ново и да је шокиран изјавама правосудних органа у Београду који тај извештај сматрају победом”. Прво, жалосно је што се држава која то није, Србија, са све Бруном Векарићем није поломила да састави ниједан довољно концизан и ефектан извештај који би свет натерао да погледа слике српских страдања на Косову, али и да види слику Хашима Тачија и осталих криминалаца које је (тај исти свет) произвео у политичаре, дао им део српске земље на располагање да се тамо играју стварања државе служећи се при томе најсвирепијим и криминалним средствима. Али то је наша трагедија, на њу смо нажалост навикли и о њој се нема шта ново рећи.

То што је Мартијев извештај пуштен тек након ових избора баца једну тамну сенку. Слути на неку другу игру, а која опет може да произведе чак и неке нове нереде.

Други разлог зашто не треба превише да славио и надамо се праведном епилогу „експеримента – Косово“ јесте следећи: Извештај који ће можда пустити низ воду нешто људи прљавих руку попут самог Тачија, али и Кушнера и који ће нам можда донети тужну сатисфакцију у виду признања да смо у тој причи ипак жртве ми, а не наши узурпатори – уследио је пошто су завршени избори на Косову где је убедљиву, покрадену, намештену и бога питај какву све победу, али победу – добила Тачијева опција. Један од занимљивијих података је рецимо та да је било места на Косову где је за Тачијеву странку гласало чак 90% бирача – а што не бива на свету, све и да људе пушкама терате на гласање. Никада и нигде 90% становништва макар и најмањег места на свету – није и не може да изађе да гласа, из практичних и многих других разлога. На Косову је тај феномен, међутим, могућ из два разлога: не постоји попис становника, па самим тим ни гласача и избори су потпуно лажирани.

То што је Мартијев извештај пуштен тек након ових избора баца једну тамну сенку. Слути на неку другу игру, а која опет може да произведе чак и неке нове нереде. Фаворит САД је Тачи. ЕУ има друге планове. Тачијево независно Косово воли Америку и тамо нећете видети других застава до америчке, албанске и косовске. ЕУ пак жели независно Косово нових људи, Косово очишћено од „шумских политичара“ прецизније ратних злочинаца, трговаца дрогом, оружјем и органима, ЕУ дакле жели Косово интелектуалаца чије биографије нису укаљане крвљу.

Данашњој Србији је толико свеједно да је чак и њен председник Тадић изразио спремност да са криминалцем Тачијем разговара о такозваним техничким питањима. Да смо нека држава, као што нисмо, Тадић би требало да разговара са Тачијевим опонентима међу Албанцима, са косовски Србима и Бошњацима, Ромима и Горанцима, са Питером Фејтом или црним ђаволом ако треба – али не са Тачијем. Никад. Но Србија није држава и то је опште место, тако да на Србију не треба трошити речи (можда само подсетити да је то парадржава која нема границе ни попис становништва, исти дакле као тзв. независно Косово, које такође није држава. Као ни Србија).

Неко ми је једном рекао да ништа на Косову и у рату уопште није „спорадично“ м у шта сам се делом и лично уверила и та наизглед спорадична дешавања и насиље на југу могла би да изазову нешто што би на тренутак могло да заличи на рат на северу. Србија ће тада, треба ли рећи, имати преча посла.

Некој евентуалној (а која се, додуше, не назире) новој Србији можда би једног дана помогао податак да је председник те ствари коју зову Косова Репубљик један Тачи, криминалац, дословни убица, трговац стварима које нису баш легалне, а ни хумане. По принципу „што горе, то боље“, али без шале, по принципу дакле „нећу да председник дела отете ми територије буде интелектуалац чисте биографије него баш како и доликује – разбојник и убица“. Србија можда и нема разлога да се радује што Тачија пуштају низ воду. Нема разлога да се радује што је ЕУ одлучила да уљуди Косово и наместо Тачија и утамниченог Харадинаја доведе неког Суроија, Малићија или Власија – јер теже ће ова наша никаква и купљена власт доказати да је то Косово (беше) отето, да су га отеле убице УЧК, а уз помоћ мировних мисија које су мудро игнорисале ствар са несталима, ствар са паљењем баштине и рушењем гробова (читај, брисања трагова). Наша држава Србија са све Тачијем и криминалом албанске „политичке елите“ не може (или неће) да објасни свету да то тамо Косово није држава него црна рупа у којој ће у међувремену нестати и српски народ са све својим траговима постојања. Како ће се тек носити са образованим албанским политичарима, са људима који нису прљали руке и који су, попут интелектуалца Ветона Суројија, за онај 17. март 2004. рекли да је то најтрагичнији дан у историји Албанаца?

А када Косова Репубљик буде легитимисана (пошто је очисте шљама који је одрадио најтежи и најкрвавији део посла) као једна државица пристојних људи чији национализам, јер је школован и софистициран, нећемо примећивати и на чија се недела нећемо моћи да позивамо – та ће нова држава имати сва права да уреди своју државу, што ће рећи да упитоми и интегрише онај непослушни север (ми ћемо се тада правити да

Да ли имамо разлога да се радујемо извештају Дика Мартија?

Пише: Ана Радмиловић
петак, 17 децембар 2010 14:56

имамо преча посла, или ћемо имати проблем већ неког Санџака, и нећемо имати времена да се извињавамо браћи Србима што смо их онако дуго држали у заблуди).

У том међупростору између шумских и пристојно васпитаних албанских политичара на Косову, у том метежу може да се деси пуно „спорадичних“ сукоба и насиља над Србима посебно јужно од Ибра. Неко ми је једном рекао да ништа на Косову и у рату уопште није „спорадично“м у шта сам се делом и лично уверила и та наизглед спорадична дешавања и насиље на југу могла би да изазову нешто што би на тренутак могло да заличи на рат на северу. Србија ће тада, треба ли рећи, имати преча посла.

И, на крају, о евентуалним разлозима за радост због Мартијевог извештаја о гадостима (нема друге речи – то је гадост) које је албанска косовска врхушка чинила над уистину незаштићеним Србима.

Први и за Србе јужно од Ибра најважнији разлог за оптимизам око пуштања Тачија и његових криминалаца низ воду јесте тај што ће са Тачијем нестати и Тачијеви Срби за које ме је неко недавно оптужио да сам их претерано грубо дисквалификовала као представнике Срба на Косову. Не може се бити довољно груб у опису људи који су спремни да раде за људе попут Тачија. Када они нестану заједно са Тачијем на Косову се можда нађе места за некакву српску политику која би рачуне полагала, ако не неозбиљној Србији, оно барем међународној заједници и Србима који су на Косову остали.

Добра вест би у целој овој трагичној причи била можда и та да албански криминалци и убице с Косова не би више куповали Србију ако би на њихово место дошао неко ко 17. март 2004. сматра најтужнијим даном за Албанце, и то да можда тај нови, образовани и лепо васпитани албански политичар с Косова не би гушио ионако мале и слабе српске покрете и странке. Можда.

Други, и за све Србе добар, разлог за оптимизам је то што ће нестанак Тачија с политичке сцене спречити нашег неозбиљног председника да за вјек и вјекова обрука нацију преговарајући с криминалцем и убицом око „техничких питања“.

Да ли имамо разлога да се радујемо извештају Дика Мартија?

Пише: Ана Радмиловић
петак, 17 децембар 2010 14:56

Трећи, мада мало сраман за Србију, разлог за срећу око одласка Тачија је и тај што Тачи преко појединих српских организација и индивидуалних посредника не би више могао да купује Београд, односно владу Србије. Односно државу Србију. Када се, рецимо, испостави да представници појединих странака које су део власти у Србији имају рођачке и друге везе са Тачијевим либералима – постаје мање чудно како то „Тачи купује Србију“. Или, када имате податак да је закупљене термине пред косовске изборе плаћала организација Соње Бисерко, а да су у истим терминима промовисани ти Тачијеви либерали које, природно, плаћа Тачи – онда је јасно да се не ради ни о каквој метафори. Тачи је дословно куповао Србију и нек нам је на част.

Дакле, добра вест би у целој овој трагичној причи била можда и та да албански криминалци и убице с Косова не би више куповали Србију ако би на њихово место дошао неко ко 17. март 2004. сматра најтужнијим даном за Албанце, и то да можда тај нови, образовани и лепо васпитани албански политичар с Косова не би гушио ионако мале и слабе српске покрете и странке. Можда.

Можда би и Београд те Србе оставио на миру (јер то је најбоље што за њих после свега може да уради) и пустио их да сами бирај своје путеве, јер када нема Тачија и криминала што на југу, што на северу, Београд нема неки интерес да се бакће Косовом. Нема пара од Косова – нема прича о Косову.